

да посочи презъ този блаженъ застой, кого-то той тѣхъ дълго е изработвалъ. Ако такъвъ калугеръ го турите подъ дърво то и начените да стържете това дърво, той нѣма да ся мръдне отъ място то си; ако види че пада камъкъ връхъ него, той нѣма да ся оттегли; той вярва че този камъкъ безъ божія та воля нѣма да го убие, и отъ това той нѣма да противостои на тѣзи воля.

Безстрастіе то на отшельници тѣ особенно ся прояви при менѣ, въ време то на силно то землетрясеніе, кое то стана на св. горѣ на 10-й Марта 1859 год. . . Азъ бѣхъ тогава въ Хилендарскій мѣнастырь и при първо то потресаніе и мърданіе на зданія та, азъ съ ужасъ трпѣхъ да бягамъ на кѣдѣ-то ми видятъ очи тѣ. Калугеры тѣ, кои ма срѣщахъ, съ недоумѣніе глѣдахъ на бяганіе то ми.

—Кѣдѣ?—питахъ мя тѣ.

—Какъ кѣдѣ? Землетрясеніе! тѣваны тѣ ще испаднатъ.

—Нѣма да паднатъ. Ами защо е у насъ владичицата дѣто стои въ църквѣ тѣхъ! Нейна работа е да спасава.

И ни единъ калугеръ ся не мръдна отъ мястото си, тогава като у обикновенны тѣхъ при пай малъкъ ударъ на землетрясеніе то, крака та сами по себѣ си тичатъ, и нѣма сила да ги удържишъ.

Скитъ тѣхъ на Св. Аннѣ е расположенъ на единъ малкъ капаръ а надъ нея висѣ главный връхъ на Св. Горѣ. Въ време то на землетресеніе то, отъ този връхъ ся посипахъ голѣмы откъсаци камъне и, като прескачахъ скитъ тѣхъ, съ голямъ екъ падахъ въ море то. Ако единъ такъвъ камъкъ закачеше скитъ тѣхъ, то бы го разбилъ на пърчета; цѣлъ скитъ бѣше засипанъ съ дребни камъне. А отъ калугеры тѣхъ ни единъ не излѣзе изъ скитъ тѣхъ. Силы тѣхъ труженици на спасеніе то, безъ да бързатъ, ся събрали въ съборницѣ църквѣ и чакали смъртъхъ, казватъ, сѣщо тѣхъ спокойно, както нѣмъ чакамо сънь тѣхъ.